

φωτιά Ξεκίνησε στις 24 Αυγούστου. Κατεβήκαμε στη Ζαχάρω ως εθελοντές για ένα Σαββατοκύριακο. Μείναμε δύο εβδομάδες. Εποι, γνωρίσαμε τον κύριο

Γιώργο που είχε τέσσερις ημέρες να φάει. Την κυρια Σοφία, που όταν κατάλαβε ότι η φωτιά έκαψε τους τοίχους του σπιτιού της προσπάθησε να βγει – το σιδερένιο πόμολο της έκαψε το χέρι. Ο κυρ Διονύσης έκασε τα πάντα. Το μόνο που ζήτησε ήταν να πηγαίνουμε πού και πού. Αυτοί είναι άνθρωποι Ξεχασμένοι, αβοήθητοι. Διότι η βοήθεια από το κράτος δεν έφτασε ακόμη. Και μάλλον θα αργήσει. Δεν είναι ζηπιάνοι. Δεν περιμένουν από εμάς ελεημοσύνη. Το μόνο που θέλουν είναι να μνη τους ξεχνάμε. Ελάτε μαζί μας. Να κόψουμε δέντρα. Να φτιάξουμε την αποθήκη τροφίμων. Να πιούμε έναν καφέ με την κυρια Σοφία που μας περιμένει». Τρεις γυναικες καλούν διαδικτυακά σε βοήθεια. Ενα e-mail που λάβαμε πολλοί. Κάποιοι το διαγράψαμε. Άλλοι κάναμε το χρέος μας απλώς προωθώντας το σε φίλους και γνωστούς. Οχι διότι προμήνυε κακοτυχία σε όσους το απέριπταν, αλλά, να, έρχεται δύσκολη εβδομάδα και το Σαββατοκύριακο πρέπει να μαζέψουμε δυνάμεις. Υπήρξαν όμως και εκείνοι που απάντησαν στην Biki, στη Νάταλι ή στην Ελλη. Και έμαθαν ότι η ηλεκτρονική διεύθυνση της Actionaid, από όπου προέρχονταν και τα τρία e-mail, ήταν τυχαία. Τα κορίτσια δουλεύουν για την οργάνωση αλλά τώρα

απλώς συντονίζουν μια κίνηση εθελοντική, ιδιωτική. «Διότι έτυχε να βρεθούμε εκεί και πρέπει να επιστρέψουμε. Συντονισμένοι» είπαν. Και το ραντεβού δόθηκε.

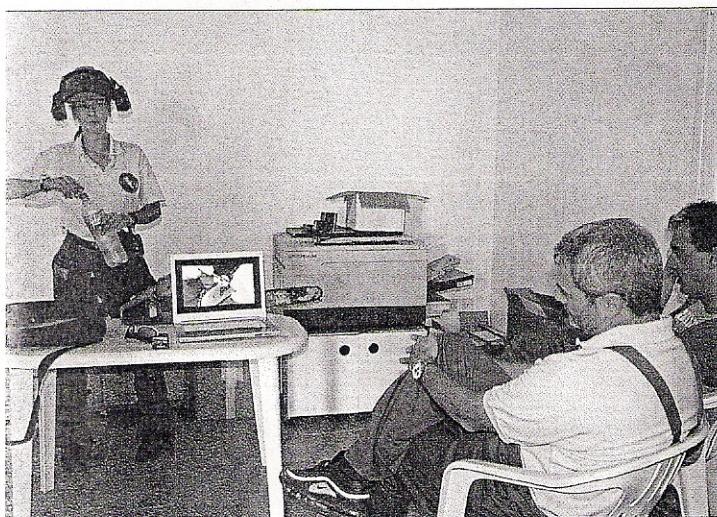
Σάββατο 13 Οκτωβρίου, ώρα 9.30, στην αποθήκη τροφίμων στη Ζαχάρω. Περίπου 100 εθελοντές, αποφασισμένοι να μη μαζέψουν δυνάμεις αυτό το Σαββατοκύριακο αλλά αντιθέτως να έξανθίσουν και τα τελευταία τους αποθέματα, μοιράζονται σε ομάδες. Είκοσι από αυτούς, οι πιο χειροδύναμοι, θα ακολουθήσουν τη Μαριάννα από τη Διασωτική Ομάδα Ηλείας στο βουνό, για να κόψουν δέντρα. Οι υπόλοιποι θα μείνουν με τη Biki και τη Νάταλι στην αποθήκη, να τακτοποιήσουν τα τρόφιμα και τα ρούχα που πολλοί από εμάς στείλαμε ως ελάχιστο δείγμα υποστήριξης προς τους πυρόπληκτους της Ηλείας.

Η ομάδα της Μαριάννας επιβιβάζεται στα αυτοκίνητα με κατεύθυνση το χωριό Σχοινία. Εκεί, οι τολμηροί της αποστολής θα παρακολουθήσουν ένα δεκάλεπτο σεμινάριο που προβάλλεται στο laptop της. Υστερά, με τα αλυσοπρίονα στα χέρια, θα κληθούν να αποδείξουν ότι, εκτός από το management, τη διαφήμιση, τη διδασκαλία ή οποιαδήποτε άλλη επαγγελματική απασχόληση, τα βγάζουν πέρα και εδώ επάνω. Οι καμένες «πεύκες» απειλούν να φράξουν τους δρόμους και να αποκλείσουν τους κατοίκους στα χωριά της Ζαχάρως που οσονούπω πλημμυρίζουν, όπως τουλάχιστον προειδοποιούν τα δελτία ειδήσεων. Η εικαθάριστή τους είναι απαραίτητη.

«Φρένο» φωνάζει η Μαριάννα, χάνοντας την ψυχραιμία της με την άγνοια των εθελοντών. «Δεν κάνεις για πριόνι. Ασ' το κάτω» λέει και διώχνει τον άνδρα που έκανε αρκετά χιλιόμετρα για να έρθει να βοηθήσει. Μπορεί ο ανδρικός του εγωισμός να υπέστη πλήγμα, εκείνος όμως δεν το βάζει κάτω. Ναι, η Μαριάννα δεν του κάνει για αρχηγός, ο κυρ Γιώργος όμως, ο χωρικός που στέκει και επιβλέπει τις εργασίες των παιδιών και που δεν κατεβαίνει στην αποθήκη για τρόφιμα γιατί «άλλοι τα έχουν μεγαλύτερη ανάγκη», τον πείθει να μην εγκαταλείψει την ομάδα. Και αφού δεν τα βγάζει πέρα εδώ, θα κατέβει στην αποθήκη, εκεί όπου εργάζεται η δεύτερη ομάδα.

Η αλήθεια είναι ότι η Μαριάννα παραείναι σκληρή. Διατάζει, φωνάζει, χάνει την ψυχραιμία της. Η Μαριάννα όμως είναι από την πρώτη ημέρα της φωτιάς εδώ. Οταν δεν δουλεύει στο βουνό, πηγαίνει στα χωριά. Εχει χάσει κιλά. Η ζώνη του παντελονιού της δεν έχει άλλη τρύπα. Και η υπομονή της εξαντλείται. «Η ζωή έγινε ασπρόμαυρη τανία» λέει και δείχνει τον καμένο λόφο που πρέπει να καθαριστεί.

Λίγο προτού σουρουπώσει, η μαυρισμένη από τα καρβουνιασμένα δάση ομάδα θα συναντηθεί με τους υπόλοιπους έξω από τις αποθήκες. Ολοι μαζί θα ανηφορίσουν για την Καλίδονα, το χωριό του κυρ Γιώργου, της κυρά Σοφίας και του κυρ Διονύσου. Θα γίνουν η ατραξίδιον του χωριού με τους γέροντες, το οποίο ζωντανεύουν μονάχα δύο παι-

Η Μαριάννα Χρονοπούλου από τη Διασωτική Ομάδα Ηλείας προβάλλει στο laptop της σεμινάρια κοπής δέντρων στους εθελοντές, οι περισσότεροι εκ των οποίων θα πιάσουν για πρώτη φορά αλυσοπρίονο (αριστερά). Η 63χρονη Μπάρμπαρα ήρθε από το Τέξας για να προσφέρει εργασία σε όποιο νοικοκυριό χρειάζεται βοήθεια (δεξιά).

διά. Οι γοι του Γιώργου, ο Τάσος και ο Παναγής, που δεν καταλαβαίνουν γιατί όλοι τρέχουν στην κυρά Σοφία και δεν μένουν κάτω να παίξουν λίγο και μαζί τους. Η κυρά Σοφία πάλι, στα 86 της χρόνια, πρώτη φορά βλέπει ακορντεόν. Πρώτη φορά βλέπει και τη Σοφία, τη συνονόματή της αθηναϊκή μουσική και σήμερα εθελόντρια, που της αφιερώνει το «Σ' αγαπώ γιατί 'σαι ωραία». Πρώτη φορά βλέπει και όλους εμάς που βουρκώνουμε κοιτώντας το σπίτι της γιαγιάς στην κορυφή του βουνού, με το καμένο μπάνιο και την αποτεφρωμένη θέα. Εκείνη, πάλι, βουρκώνει από τη χαρά της. Ούτε θυμάται πόσα χρόνια είχε να αντικρίσει τόσο μεγάλην παρέα. Θυμάται όμως ότι έχει 35 χρόνια να αντικρίσει την κόρη της οποιας αναζήτησε την τύχη στην Αμερική. Και έμεινε. Όπως και εκείνη έμεινε στο σπίτι του μισού τουρουφλισμένου δωματίου, από το μπαλκόνι του οποίου μοιράζει σε όλους μας ευχές και αναζητεί τον Θανάση της.

Ο «Θανάσης της» είναι ο 24χρονος αρχιπρόσκοπος από την Πάτρα που έσπευσε με την ομάδα του από την πρώτη κιόλας ημέρα της φωτάς. Εσπισαν τις σκηνές του Ερυθρού Σταυρού στο κάμπινγκ της Ζαχάρως και περιμέναν τον κόσμο να φανεί. Ουδείς! Εξαιρουμένης μίας οικογένειας, κανείς άλλος δεν καταδέχτηκε να μείνει στον καταυλισμό. Ετοι, έφυγαν και εκείνοι για τα χωριά. Για να βοηθήσουν, να μεταφέρουν τρόφιμα, να γνωρίσουν τους πυρόπλικους που οι υπόλοιποι γνωρίσαμε από τους τηλεοπτικούς μας δέκτες. Ο Θανάσης λοιπόν σήμερα τε-

Οι κάτοικοι και η πρόεδρος του Πολιτιστικού Συλλόγου του χωριού Καλίδονα προσφέρουν δείπνο στους εθελοντές. Εκείνοι βγάζουν τα όργανα και το γλέντι αρχίζει (κάτω). Η γιαγιά Σοφία, παρά τα 86 της χρόνια, στηκώντας από την καρέκλα και χαιρετάει έναν προς έναν τους εθελοντές (δεξιά).

λείωσε από τη δουλειά του αργά και ήρθε κατευθείαν στη Ζαχάρω. Μας περιμένει στον καταυλισμό, να πιούμε λίγο κρασί, να συζητήσουμε για την ημέρα που πέρασε και το πρωί να είμαστε και πάλι όλοι στις αποθήκες για δουλειά.

Η ημέρα αρχίζει και οι εθελοντές είναι και πάλι εκεί. Η ομάδα της Μαριάννας θα φύγει και σήμερα για το βουνό. Η ομάδα της αποθήκης θα πέσει με τα μούτρα στη δουλειά: Θα κουβαλήσει ατελείωτα κιβώτια με γάλατα, θα στοιβάξει χιλιάδες κουτιά με μακαρόνια, δημητριακά, κονσέρβες. Θα χωριστεί για να στήσει τα παιχνίδια που ζήτησαν με το e-mail τους οι τρεις γυναίκες για τα υπηρεσίες, έκκληση στην οποία μόνο ο κ. Μουστάκας ανταποκρίθηκε. Και θα επιστρέψει στην αποθήκη από το τηλεφώνημα της Νάταλι που τσακώνεται με τον αντιδήμαρχο κ. Σχίζα. «Το γνωστό πρόβλημα» μας κατατοπίζουν, προτού καλά καλά προλάβουμε να φτάσουμε, κάτοικοι της Ζαχάρως. Αναφέρονται στον αντιδήμαρχο που, όπως αρκετοί Ζαχαριώτες λένε – ανώνυμα φυσικά καθώς φρούριαντις τις κυρώσεις της κλειστής κοινωνίας –, λύνει και δένει στην αποθήκη. Αποκάλεσε «κλέφτες» τους εθελοντές και τους πέταξε έξω. Δημοσιογράφοι από τα τοπικά κανάλια που κατέφτασαν δεν δειχνουν ξαφνιασμένοι. Ο δήμαρχος, ο κ. Παντζής Χρονόπουλος, επεμβαίνει για να εκτονώσει την κρίση και να ξαναδεχτεί τους εθελοντές. Τους εθελοντές που αδυνατούν να καταλάβουν όχι μονάχα τις προσβολές αλλά και τον λόγο για τον οποίο ο αντιδήμαρχος, που δεν λέει να αποχωρήσει, έχει ξεκινήσει ακόμη έναν καβγά. Αυτή τη φορά με τον αδελφό της γυναίκας που κάπκε αγκαλιασμένη με τα τέσσερα παιδιά της, στο δυστύχημα της Αρτέμιδας. Ο αντιδήμαρχος είχε υποστηρίξει λίγες ημέρες πριν στα τοπικά κανάλια ότι ο πατέρας που έκασε δύο παιδιά και τέσσερα γεγόνια, ο πατέρας του

Σπήλιου με τον οποίο τσακώνεται τώρα δηλαδή, «είχε πάρει πολλά από την αποθήκη», γι' αυτό και αφούνταν να του παραδώσει δέμα που είχε φτάσει επ' ονόματι του. Το γεγονός έφερε στην επφάνεια μια τοπική εθελόντρια, η Ειρήνη Τσεκούρα, την οποία επίσης είχε αποκαλέσει κλέφτρα στους δημοσιογράφους. Μια ημέρα πριν, ο κ. Σχίζας είχε αξιώσει να μας υπαγορεύσει το τι θα γράψουμε και καθώς αρνηθήκαμε απαξιώσει να μας μιλήσει.

Tο κλίμα το άλλαξε η πρόσκληση της προέδρου του Πολιτιστικού Συλλόγου Καλίδονα, που είχε ετοιμάσει παραδοσιακό γεύμα για να ευχαριστήσει αυτή τη φουρνιά εθελοντών που παρέδιδαν σκυτάλη σε μία ακόμη, λιγάκι διαφορετική. Αυτή η διαφορετική ομάδα ήταν οι περιβόλτοι Αμερικανοί που είχαν διδάξει τη Μαριάννα να κόβει δέντρα. Είναι μία δεκάδα συνταξιούχων τεξανών υλοτόμων, που μπορεί να ανεβαίνουν τις πλαγιές με αγκομαχτά, όταν φτάσει όμως η ώρα να πάσουν πριόνια στα χέρια βάζουν τα γυαλιά σε όλους μας. Πρόκειται για μια εθελοντική ομάδα με τον τίτλο «Mud Out», ειδικευμένη σε καταστροφές – έζησε στο πετσό της φαινόμενα όπως οι τυφώνες Κατρίνα και Ρίτα. Τώρα, με πολλά περισσεύματα ελπίδας, μας πάνουν από τον ώμο και μας υπόσχονται ότι όλα θα φτιάξουν.

Αλήθεια ή όχι, μονάχα ένα μεγάλο ευχαριστώ οφείλουμε να ψελλίσουμε στον, προσφάτως κειρουργημένο, 73χρονο Ρέι που ταξίδεψε ως εδώ για να βοηθήσει. Μαζί του η 65χρονη Μπάρμπαρα η οποία μας χαμογελάει με το «Peace, love and happiness» ελπιδοφόρο μπλουζάκι της και μας προσφέρει υγρά μαντιλάκια για να καθαρίσουμε από επάνω μας τη μαυρίλα. Αυτή τη μαυρίλα που δύσκολα θα καθαρίσει από μέσα μας. ●

